ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN D' IVRAY

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

ΟΝ Κάρολο Καφαρὲλ τὸν ἤξεραν ὅλοι ὡς τὸν πιὸ χαριτωμένο καὶ πιὸ εὔθυμο ναύτη τοῦ πλοίου «Ἀδέλα», τὸ ὁποῖο πηγαινοερχότανε ταχτικὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν Ἱσπανία.

Ὁ Κάρολος εἶχε πάντα νὰ διηγηθῆ κάτι φαιδρὸ ἀπ' τὰ ταξείδια του στοὺς συναδέλφους του, πάντα τραγουδοῦσε κ' ἀστειευότανε, καὶ στὶς πιὸ μεγάλες τρικυμίες. Ἀ!" αὐτὸ ὅλοι μέσα στὸ πλοῖο τὸν ἀγαποῦσαν κ' ἐπιζητοῦσαν τὴ συντροφιά του.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Κάρολος ἔγινε μελαγχολικός. Δὲν διηγότανε πειὰ εὔθυμες ἱστορίες, δὲν ἀστειευότανε, δὲν τραγουδοῦσε... Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη γιατὶ εἶχε ἀλλάξει ἔτσι ἀπότομα. Σὲ κανέναν ἄλλοστε δὲν ἔλεγε τίποτα. Μόνο, ὅταν τελείωνε τὴν ἐργασία του, καθότανε σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ πλοίου κ' ἔβλεπε σιωπηλὸς κ' ἀσάλευτος τὴ θάλασσα. Τί συνέβαινε λοιπὸν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Καρόλου; Ποιὰ μυστικὴ λύπη τὴν πλημμυροῦσε;

Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ ἀγαθὸς κ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί του τὸν Κάρολο, πῆγε ἕνα βράδυ κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάρολε, τί ἔχεις πάθει; Γιατί ἔγινες ἔξαφνα ἔτσι μελαγχολικός; Πές μου τί σὲ βασανίζει. Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη οὔτε σ' ἐμένα, ποὺ σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου;

Ὁ Κάρολος δὲν εἶπε λέξι. Ἄρχισε μόνον νὰ κλαίη.

— Δὲν εἶνε σωστό, τοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος, νὰ κλαῖς σὰν γυναῖκα. Μίλησέ μου, ἐξηγήσου, τί ἔχεις;

Τότε ὁ Κάρολος, συγκρατῶντας τὰ δάκρυά του, μουρμούρισε μὲ ντροπή:

— Ἄχ, καπετάνιο μου, εἶμαι ἀπελπισμένος, γιατὶ ἀγαπῶ!...

— Κι' αὐτὸ σ' ἀπελπίζει; φώναξε ὁ καπετάνιος. Καὶ ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποὺ ἀγαπᾶς;

— Εἶνε μιὰ νέα καὶ πεντάμορφη Ἱσπανίδα, τὴν ὁποία γνώρισα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα μας ταξείδια.

— Καὶ δὲν σ' ἀγαπᾶ κ' ἐκείνη;

— Μ' ἀγαπᾶ.

— Λοιπόν; Γιατί εἶσαι δυστυχής;

— Γιατί, καπετάνιο μου, εἶμαι φτωχὸς κ' ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης μου δὲν μὲ θέλει γιὰ γαμπρό του.

— Κάρολε, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος, εἶσαι καλὸ καὶ γενναῖο παλληκάρι καὶ θὰ σὲ βοηθήσω στὴν περίσταση αὐτή. Λοιπόν, σὲ προβιβάζω, σοῦ αὐξάνω τὸ μισθὸ καὶ σοῦ δίνω καὶ πέντε χιλιάδες φράγκα γιὰ γαμήλιο δῶρο.

Ὁ Κάρολος, συγκινημένος βαθειὰ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, φίλησε τὸ χέρι τοῦ πλοιάρχου. Κι' ὅταν σὲ λίγες μέρες ἡ «Ἀδέλα» πῆγε πάλι στὴν Ἱσπανία, ὁ Κάρολος ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν ἀγαπημένη του, τὴ σενορίτα Ντολορές, καὶ ἦταν πειὰ εὐτυχισμένος.

Ὁ πατέρας τῆς Ντολορὲς δὲν ἔφερνε τώρα καμμιὰ ἀντίρρησι γιὰ τὴν ἕνωσι τοῦ ζεύγους καὶ συμφώνησαν νὰ γίνη ὁ γάμος ὅταν ἡ «Ἀδέλα» θὰ ἐπέστρεφε καὶ πάλι στὰ Ἱσπανικὰ νερά. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι χωρίστηκαν μὲ ὅρκους, μὲ δάκρυα καὶ μὲ φιλιά. Κι' ἀνυπόμονα περίμεναν πειὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ συναντιόντουσαν καὶ πάλι.

Μέρες πολλὲς πέρασαν. Ἡ «Ἀδέλα», ἀφοῦ ξεφόρτωσε σ' ἕνα Γαλλικὸ λιμάνι διάφορα ἐμπορεύματα, ξανατράβηξε γιὰ τὴν Ἱσπανία.

Ἀλλὰ μιὰ νύχτα, ἡ ὁμίχλη ἦταν τόσο πυκνή, ποὺ κατὰ λάθος, ἀντὶ νὰ ὁδηγήσουν τὸ πλοῖο πρὸς τὶς Ἱσπανικὲς ἀκτές, τὸ ὡδήγησαν πρὸς τὸ Μαρόκο, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ Τάντζερ, σιμὰ σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, ποὺ ἦταν καταφύγιο Μαροκινῶν πειρατῶν.

Ἡ πρώρα τοῦ πλοίου ἄνοιξε, καθὼς χτύπησε πάνω στοὺς βράχους. Πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμα χάθηκαν τὴ νύχτα αὐτὴ κ' ἡ θάλασσα παρέσυρε μακρυὰ τὰ πτώματά τους. Ὁ πλοίαρχος, ὁ Κάρολος καὶ δυὸ-τρεῖς ναῦτες προσπάθησαν νὰ σωθοῦν κολυμβῶντας. Καὶ ὅταν τέλος κατώρθωσαν νὰ φτάσουν στὴν ἀκτή, τοὺς ἔπιασαν οἱ μαῦροι πειραταὶ καὶ τοὺς ὡδήγησαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χωριά τους, ὅπου τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ κάνουν τὶς πιὸ βαρειὲς δουλειές. Τώρα πειά, ὁ Κάρολος πότιζε τὴ γῆ μὲ τὰ δάκρυά του.

— Τί νὰ κάνη ἡ Ντολορές μου: ρωτοῦσε ἀναστενάζοντας.

Κι' ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Τί νὰ κάνη;... Θὰ σὲ περιμένη.

Πῶς ὅμως μποροῦσε νὰ τὸν περιμένη τὸν Κάρολο ἡ Ντολορές, ἀφοῦ ὅλοι στὴν πατρίδα της τὸν νόμιζαν γιὰ νεκρό; Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἡ θάλασσα ἔβγαλε στὴν ἀκρογιαλιὰ ἕνα πτῶμα, μὲ παραμορφωμένο πρόσωπο, ὅλοι εἶπαν ὅτι ἦταν τοῦ Καρόλου.

Ἡ Ντολορὲς θρήνησε καὶ δάφθηκε ἄγρια γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐπὶ ἡμέρες πήγαινε στὸν τάφο, ὅπου εἶχαν θάψει τὸν πνιγμένο ναύτη, κ' ἔκλαιγε πικρά.

Ἡ ὡραία Ἱσπανίδα εἶχε ἀρχίσει νὰ χλωμιάζη. Τὰ πράσινα μάτια της δὲν ἔλαμταν πειὰ σὰν καὶ πρῶτα. Καὶ μιὰ μέρα, ὁ πατέρας της, γιὰ νὰ τὴν διασκεδάση, τῆς ἔφερε γιὰ συντροφιὰ ἕναν νέο σενόρο ἀπὸ τὴν πόλι, ἕναν «καλλιτέχνη», ἕναν ξυλογλύπτη, μὲ ὡραῖα λευκὰ χέρια καὶ μὲ μαῦρα φλογερὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τὰ ὑγρὰ καὶ λαμπερὰ μάτια τοῦ Καρόλου.

Ἡ Ντολορές, μὴν ἐλπίζοντας πειὰ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ γυρίση ὁ Κάρολος, ἄφησε τὴν καρδιά της νὰ παρηγορηθῆ μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ καλλιτέχνη.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔγινε κι' ὁ γάμος τους στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρίας καὶ γιὰ καιρὸ ἀπὸ τότε ἡ Ντολορὲς δὲν ἀνάφερε καθόλου πειὰ τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῶν ψυχῶν, ἡ Ντολορὲς ἔννοιωσε ἔξαφνα τὴν καρδιά της βαρειὰ καὶ θέλησε νὰ πάη νὰ προσευχηθῆ στὸν τάφο τοῦ Καρόλου. Εἶπε στὸν ἄντρα της τὴν ἐπιθυμία της αὐτή, κ' ἐκεῖνος προθυμοποιήθηκε νὰ τὴ συνοδέψη ὥς ἐκεῖ.

Ὁ καλλιτέχνης ἦταν ἕνας ἀγαθὸς καὶ λογικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ζήλευε τοὺς νεκρούς.

Πῆγαν λοιπὸν οἱ δυὸ νειόνυφοι στὸ κοιμητήριο τῶν φτωχῶν, ἐκεῖ ὅπου εἶχαν θάψει τὸν πνιγμένο ναύτη. Μὰ ὅταν ἔφτασαν πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του, εἶδαν, Θεέ μου, εἶδαν τὸν Κάρολο, ναί, τὸν ἴδιο τὸν Κάρολο, ὁλοζώντανο, ὄρθιο μπροστὰ στὸ ἴδιο του τὸ μνῆμα!...

Ἡ Ντολορὲς ἄφησε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ σωριάστηκε κάτω λιπόψυχη. Ὁ ἄντρας της τῶβαλε στὰ πόδια...

***

Μιὰ νέα καὶ πεντάμορφη Ἱσπανίδα....

Τί εἶχε γίνει λοιπόν; Ὁ Κάρολος, μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους του, εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τοὺς πειρατὰς καὶ κατόρθωσε νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἱσπανία. Μόλις ἔφτασε στὸ χωριὸ τῆς ἀγαπημένης του, ἔμαθε ὅτι ἡ Ντολορές, νομίζοντάς τον γιὰ νεκρό, παντρεύτηκε μὲ ἕναν ἄλλο. Ὁ φτωχὸς νέος δὲν εἶχε πειὰ τὸ θάρρος νὰ πάη στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν δῆ στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἄλλου. Θέλησε μονάχα νὰ πάη καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ μνῆμα τοῦ πνιγμένου ναύτη, ὅπου, καθὼς τοῦ εἶπαν, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του πήγαινε καὶ τὸν ἔκλαιγε ἐπὶ πολὺν καιρό.

Ἔτσι ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν μὲ τὴ Ντολορὲς καὶ τὸν ἄντρα της μέσα στὸ νεκροταφεῖο. Τὸ συναπάντημα αὐτὸ τάραξε καὶ συγκίνησε βαθειὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Κάρολο. Ὅταν συνῆλθε τέλος, πλησίασε τὴ Ντολορὲς καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴ σηκώση ἐπάνω! Μὰ ἡ Ντολορὲς δὲν ἐσάλευε. Ἦταν χλωμὴ σὰν τὸ βειάφι. Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει. Ταραγμένος ὁ Κάρολος, γονάτισε πλάϊ της κ' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ στῆθος της. Ἡ καρδιὰ... εἶχε πάψει νὰ χτυπᾶ. Ἡ ὡραία Ντολορὲς ἦταν νεκρή!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΙ ΓΛΑΡΟΙ

Ὅπως ὑπάρχουν ἡ ταχυδρομικὲς περιστερές, ἔτσι ἔγινε τελευταῖα σκέψις νὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ οἱ γλάροι ὡς ταχυδρόμοι, γιὰ νὰ μεταφέρουν γράμματα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ντεμὰρκ μάλιστα, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ἐκπαιδεύση μερικοὺς γλάρους γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἔκανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὴν πρώτη δοκιμή, στέλνοντας δυὸ γλάρους ἀπὸ τὸ Ταμαρίφ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Τουλόν, στὴν Ἶλ ντὲ Λεβάν, ποὺ ἀπέχει 45 χιλιόμετρα. Μὰ τὸ πείραμά του ἀπέτυχε, γιατὶ τὸν πρῶτο γλάρο τὸν σκότωσαν στὸ δρόμο μερικοὶ κυνηγοὶ καὶ τὸν δεύτερο τὸν ἐπῆγε πίσω στὸν καθηγητὴ ἕνας ψαρᾶς, ὁ ὁποῖος τὸν βρῆκε ἐπάνω σ' ἕνα βράχο μὲ σπασμένο τὸ πόδι.

Ὁ καθηγητὴς Ντεμὰρκ ὅμως δὲν ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη του αὐτὴ ἀποτυχία καὶ ἐπεχείρησε νέα πειράματα μὲ γλάρους, τοὺς ὁποίους τοῦ προμήθευσε τὸ Ναυτικὸ Βιολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυών. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἐπέτυχαν πληρέστατα. Τὸ μεγαλείτερο πλεονέκτημα τῶν γλάρων γιὰ τὴ χρησιμοποίησί τους ὡς ταχυδρόμων, εἶνε ὅτι μποροῦν νὰ πετάξουν καὶ κατὰ τὴν μεγαλείτερη θύελλα ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὶς δυσμενέστερες καιρικὲς συνθῆκες, πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ κάμουν οὔτε τὰ περιστέρια, οὔτε... τὰ ἀεροπλάνα. Ἐξ ἄλλου, οἱ γλάροι εἶνε πολὺ ἐξαιρετικὰ ἔξυπνα καὶ μποροῦν εὔκολα νὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰδικῶς γι' αὐτὴν τὴν δουλειά.